

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

விவசாய முறை

விவசாயம் என்பது மக்களுக்கு உணவு, கால்நடைகளுக்கு தீவனம், நார்ச்சத்து மற்றும் சில தாவரங்களை வளர்ப்பதன் மூலமும், வளர்ப்பு விலங்குகளை (கால்நடைகள்) வளர்ப்பதன் மூலமும் தேவையான பல பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் செயல்முறையாகும்.

விவசாயத்தை தீர்மானிப்பவர்கள்:

இந்தியாவில் விவசாயம் என்பது பல காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

சில முக்கியமான காரணிகள்:

1. உடல் காரணிகள்: நிவாரணம், காலநிலை மற்றும் மண்.
2. நிறுவன காரணிகள்: பண்ணை வைத்திருப்பவர்களின் அளவு, நில உரிமை மற்றும் நில சீர்திருத்தங்கள்.
3. உள்கட்டமைப்பு காரணிகள்: நீர்ப்பாசனம், மின்சாரம், போக்குவரத்து, கடன், சந்தை, காப்பீடு மற்றும் சேமிப்பு வசதிகள்.
4. தொழில்நுட்ப காரணிகள்: விதைகள், இரசாயன உரங்கள், பூச்சிக்கொல்லிகள் மற்றும் இயந்திரங்களின் அதிக விளைச்சல் தரும் வகைகள்.

விவசாயத்தின் வகைகள்:

இயற்கை விவசாயம்:

நாட்டில் உள்ள விவசாயிகளில் கணிசமான பகுதியினர் இயற்கை விவசாயத்தை கடைபிடிக்கின்றனர். விவசாயிகள் குடும்ப உறுப்பினர்களின் உதவியுடன் பயிர்களை வளர்த்து, சந்தையில் விற்க சிறிய உபரியுடன் கிட்டத்தட்ட முழு பண்ணை உற்பத்தியையும் பயன்படுத்துகின்றனர். உணவுப் பயிர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படுகிறது. உணவுப் பயிர்கள் தவிர, கரும்பு, எண்ணெய் வித்துக்கள், பருத்தி, சணல் மற்றும் புகையிலை ஆகியவையும் பயிரிடப்படுகின்றன. பாரம்பரிய விவசாய முறை குறைந்த விளைச்சலை ஏற்படுத்துகிறது.

மாறிவரும் விவசாயம்:

இந்த வகை விவசாயத்தை பழங்குடியினர் வன நிலத்தில் மரங்களை வெட்டி, மரக்கிளைகளை வெட்டி எரித்து பிறகு செய்கிறார்கள். நிலம் சுத்தப்படுத்தப்பட்டவுடன், இரண்டு முதல் மூன்று ஆண்டுகள் வரை பயிர்கள் வளர்ந்து, மண்ணின் வளம் குறைவதால் நிலம் கைவிடப்படும். விவசாயிகள் புதிய பகுதிகளுக்குச் சென்று, செயல்முறை மீண்டும் செய்யப்படும். அவர்கள் சில தானியங்கள் மற்றும் காய்கறி பயிர்களை உடல் உழைப்பைப் பயன்படுத்தி பயிரிடுகின்றனர். இது "ஸ்லாஷ் அண்ட் பர்ன்" சாகுபடி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

MANIDHANA EYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

தீவிர விவசாயம்:

தீவிர வேளாண்மை என்பது வேளாண்மை தீவிரப்படுத்துதல் மற்றும் இயந்திரமயமாக்கல் அமைப்பாகும், இது பூச்சிக்கொல்லிகள் மற்றும் இரசாயன உரங்களின் அதிக பயன்பாடு போன்ற பல்வேறு வழிகளில் கிடைக்கும் நிலத்தில் இருந்து அதிக மகசூலைப் பெறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

உலர் விவசாயம்:

நீர்ப்பாசன வசதி இல்லாத வறண்ட பகுதிகளில் இவ்வகை விவசாயம் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இந்தப் பகுதிகளில் பயிரிடப்படும் பயிர்கள் வறட்சியைத் தாங்கும். பொதுவாக நீர்ப்பாசனம் மூலம் பயிரிடப்படும் பயிர்களும் உலர் விவசாயத்தின் கீழ் பயிரிடப்படுகின்றன. இத்தகைய சூழ்நிலைகளில், விளைச்சல் பொதுவாக குறைவாக இருக்கும். உலர் சாகுபடியின் கீழ் உள்ள பெரும்பாலான பகுதிகள் ஆண்டுக்கு ஒரு பயிரை மட்டுமே மகிழ்விக்கின்றன.

கலப்பு விவசாயம்:

கலப்பு வேளாண்மை என்பது பயிர் உற்பத்தி, கால்நடை வளர்ப்பு, கோழி வளர்ப்பு, மீன்பிடித்தல், தேனீ வளர்ப்பு போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய பண்ணை அமைப்பாக வரையறுக்கப்படுகிறது. விவசாயியின் பல தேவைகளை நிலைநிறுத்தவும் பூர்த்தி செய்யவும்.

மாடி விவசாயம்:

இந்த வகை பயிர்ச்செய்கை குறிப்பாக மலைப்பாங்கான பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்படுகிறது, அங்கு நிலங்கள் சாய்வான இயல்புடையவை. மலை மற்றும் மலைச் சரிவுகள் வெட்டப்பட்டு மொட்டை மாடிகளை உருவாக்கி, நிரந்தர விவசாயத்தைப் போலவே நிலமும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தட்டையான நிலத்தின் இருப்பு குறைவாக இருப்பதால், சமதள நிலத்தின் சிறிய திட்டங்களை வழங்க மொட்டை மாடிகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. மலைச் சரிவுகளில் மொட்டை மாடிகள் அமைப்பதால் மண் அரிப்பும் சரிபார்க்கப்படுகிறது.

நீர்ப்பாசனம்:

செயற்கை முறையில் விவசாய தாவரங்களுக்கு நீர்ப்பாசனம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. பருவகால மற்றும் ஒழுங்கற்ற மழைப்பொழிவு கொண்ட வெப்பமான நாடாக இருப்பதால், வறண்ட காலங்களில் விவசாய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள எப்போதும் நீர்ப்பாசனம் தேவைப்படுகிறது.

நீர்ப்பாசன ஆதாரங்கள்:

இந்தியாவில், நிலப்பரப்பு, மண், மழைப்பொழிவு, மேற்பரப்பு அல்லது நிலத்தடி நீர் இருப்பு, ஆற்றின் தன்மை (வற்றாத அல்லது வற்றாதவை), பயிர்களின் தேவைகள்

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

போன்றவற்றைப் பொறுத்து வெவ்வேறு நீர்ப்பாசன ஆதாரங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. வெவ்வேறு பகுதிகளில் பயன்படுத்தப்படும் முக்கிய நீர்ப்பாசன ஆதாரங்கள் நாட்டின் உள்ளன

1. கால்வாய் பாசனம்
2. வெள்ளநீர் கால்வாய்கள்
3. வற்றாத கால்வாய்கள்
4. கிணற்று பாசனம் மற்றும்
5. தொட்டி பாசனம்

கால்வாய் பாசனம்:

இது நம் நாட்டின் இரண்டாவது மிக முக்கியமான நீர்ப்பாசன ஆதாரமாகும். குறைந்த அளவிலான நிவாரணம், ஆழமான, வளமான மண், வற்றாத நீர் ஆதாரம் மற்றும் விரிவான கட்டளைப் பகுதி ஆகியவற்றில் கால்வாய்கள் பாசனத்தின் பயனுள்ள ஆதாரமாக உள்ளன. கால்வாய்கள் இரண்டு வகைகளாகும்:

வெள்ளநீர் கால்வாய்கள்:

இதில், எந்த வித தடுப்பணையோ, அணையோ அமைக்காமல், ஆறுகளில் இருந்து நேரடியாக தண்ணீர் எடுக்கப்படுகிறது. இத்தகைய கால்வாய்கள் ஆறுகளில் இருந்து வெள்ள நீரை திருப்பிவிடவும், மழைக்காலத்தில் செயல்படவும் பயன்படும்.

வற்றாத கால்வாய்கள்:

இவை வற்றாத ஆறுகளில் இருந்து நீரின் ஓட்டத்தை சீரமைக்க தடுப்பணை கட்டுவதன் மூலம் உருவாக்கப்படுகின்றன. கால்வாய் பாசனப் பரப்பில் சுமார் 60 சதவீதம் இந்தியாவின் வட சமவெளிப் பகுதியில் உள்ளது.

கிணற்றுப் பாசனம்:

கிணறு என்பது ஒரு துளை அல்லது தொட்டி, பொதுவாக செங்குத்தாக, நிலத்தடி நீரை மேற்பரப்புக்கு கொண்டு வருவதற்காக பூமியில் தோண்டப்படுகிறது. கிணற்றுப் பாசனம் பாசனத்தின் மிக முக்கியமான ஆதாரமாகும். இது நாட்டில் மலிவான, நம்பகமான மற்றும் பிரபலமான நீர்ப்பாசன ஆதாரமாகும். குறைந்த மழைப்பொழிவு உள்ள பகுதியில் கிணற்றுப் பாசனம் தவிர்க்க முடியாதது மற்றும் கால்வாய்கள் மற்றும் தொட்டி பாசனம் கிடைக்காத இடங்களில் இன்றியமையாத ஒன்றாகிறது. கிணறுகள் இரண்டு வகைகளாகும்:

- i) திறந்த கிணறுகள்
- ii) குழாய் கிணறுகள்

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

திறந்த கிணறுகள்:

நிலத்தடி நீர் போதுமான அளவு கிடைக்கும் பகுதிகளில் இந்த வகை நீர்ப்பாசனம் பரவலாக நடைமுறையில் உள்ளது. மகாநதி, கோதாவரி, கிருஷ்ணா, காவிரி மற்றும் நர்மதா மற்றும் தப்தி பள்ளத்தாக்குகளின் சில பகுதிகளான கங்கை சமவெளியில், இப்பகுதிகள் உள்ளன.

குழாய் கிணறுகள்:

குழாய் கிணறுகள் குறைந்த நீர்மட்டம், போதுமான மின்சாரம் மற்றும் மென்மையான நிலத்தடி புவியியல் அலகுகள் உள்ள பகுதிகளில் உருவாக்கப்படுகின்றன. குஜராத், மகாராஷ்டிரா, பஞ்சாப், மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் தமிழ்நாடு ஆகிய மாநிலங்களில் குழாய்க் கிணறுகள் அதிக அளவில் உள்ளன.

தொட்டி பாசனம்:

ஒரு தொட்டி என்பது ஒரு இயற்கையான அல்லது மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட வெற்று ஆகும், இது ஒரு ஓடையின் குறுக்கே அதைச் சுற்றி ஒரு சிறிய கட்டை அமைப்பதன் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது. இது பாசனம் மற்றும் பிற நோக்கங்களுக்காக தண்ணீரை சேகரிக்கவும் சேமிக்கவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இந்தியாவில் தொட்டிகள் மூலம் நீர்ப்பாசனம் செய்வது மிகவும் பழமையான முறையாகும். இது ஏரிகள் மற்றும் குளங்களில் இருந்து பாசனம் செய்வதையும் உள்ளடக்கியது. பின்வரும் காரணங்களால் தீபகற்ப இந்தியாவில் தொட்டி பாசனம் பிரபலமாக உள்ளது:

1. அலையில்லாத நிவாரணம் மற்றும் கடினமான பாறைகள் கால்வாய்கள் மற்றும் கிணறுகளை தோண்டுவது கடினமாகிறது.
2. இயற்கை பள்ளங்கள் நீர்த்தேக்கங்களாக செயல்படுகின்றன.
3. வற்றாத ஆறுகள் இல்லாதது.
4. ஊடுருவலை அனுமதிக்காத ஊடுருவ முடியாத பாறை அமைப்பு.
5. மக்கள் தொகை மற்றும் விவசாய வயல்களின் சிதறிய தன்மை

நவீன நீர்ப்பாசன முறைகள்:

நவீன நீர்ப்பாசனத்தில் பல வழிகள் உள்ளன. அவற்றில் சொட்டு நீர் பாசனம், தெளிப்பான்கள் மற்றும் ரெயின் கன் மற்றும் மத்திய மைய நீர்ப்பாசனம் ஆகியவை இந்தியாவில் பெரும்பாலும் நடைமுறையில் உள்ளன.

சொட்டு நீர் பாசன முறை:

இது முதலில் உருவாக்கப்பட்டது. இம்முறையில், நாசல்கள் மூலம் நீர் சொட்டு வடிவில் வழங்கப்படுகிறது. தண்ணீரை 70% வரை சேமிக்கலாம்.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

ஸ்பிரிங்லர் முறை:

இது எல்லாவற்றிலும் எளிமையான மற்றும் எளிதான முறையாகும். இம்முறையில், சிறு துளைகள் கொண்ட குழாய்கள் மூலம் ஆதாரத்திலிருந்து வயலுக்கு தண்ணீர் வழங்கப்படுகிறது. இது சீரற்ற மேற்பரப்பு பகுதிகளிலும் பயன்படுத்தப்படலாம்.

மழை துப்பாக்கி:

மழையைப் போல தண்ணீரை பரப்புவதற்கு ரெயின் கன் பயன்படுத்தப்படுகிறது. 4 அடி வரை வளரும் பயிர்களுக்கு தண்ணீர் பாய்ச்சலாம். கரும்பு மற்றும் மக்காச்சோளம் போன்ற பயிர்களுக்கு நீர்ப்பாசனம் செய்வது பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

மத்திய - பிவோட் பாசனம்:

இது நீர் சக்கரம் மற்றும் வட்ட நீர்ப்பாசனம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது பயிர் நீர்ப்பாசன முறையாகும், இதில் கருவிகள் ஒரு மையத்தை சுற்றி சுழலும் மற்றும் பயிர்களுக்கு நீரூற்றுகள் மூலம் நீர் பாய்ச்சப்படுகிறது.

பல்நோக்கு நதி பள்ளத்தாக்கு திட்டங்கள்:

இது நம் நாட்டில் உள்ள நீர் வளங்களின் அறிவியல் மேலாண்மை. ஆறுகளின் குறுக்கே அணை கட்டுவது பல நோக்கங்களை நோக்கமாகக் கொண்டது. எனவே, இது பல்நோக்கு நதி பள்ளத்தாக்கு திட்டங்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஒரு அணையின் பல்வேறு நோக்கங்கள் நீர்ப்பாசனம், நீர் மின் உற்பத்தி, குடிநீர் மற்றும் தொழில்துறை நோக்கத்திற்கான நீர் வழங்கல், வெள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல், மீன்வள மேம்பாடு, வழிசெலுத்தல் போன்றவை. பொதுவாக, பெரும்பாலான பல்நோக்குத் திட்டங்கள் பாசனம் மற்றும் நீர் மின்சாரம் ஆகியவற்றின் கலவையாகும். திட்டங்களின் நோக்கங்கள்.

இந்தியாவில் பயிரிடப்படும் முக்கிய பயிர்கள்:

இந்தியாவின் முக்கிய பயிர்கள் நான்கு முக்கிய வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன:

1. உணவுப் பயிர்கள் (கோதுமை, சோளம், அரிசி, தினை, பருப்பு வகைகள் போன்றவை).
2. பண்ப்பயிர்கள் (கரும்பு, புகையிலை, பருத்தி, சணல், எண்ணெய் வித்துக்கள் போன்றவை).
3. தோட்டப் பயிர்கள் (தேயிலை, காபி மற்றும் ரப்பர்).
4. தோட்டக்கலைப் பயிர்கள் (பழங்கள், பூக்கள் மற்றும் காய்கறிகள்). உணவுப் பயிர்கள் அதன் அதிக மக்கள்தொகை காரணமாக, இந்திய விவசாயம் பெரும்பாலும் உணவுப் பயிர்களால் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

அரிசி:

நெல் ஒரு உள்நாட்டுப் பயிர். சீனாவுக்கு அடுத்தபடியாக உலகில் அரிசி உற்பத்தியில் இந்தியா இரண்டாவது இடத்தில் உள்ளது. இது முக்கியமாக வெப்பமண்டலப் பயிர், முக்கியமாக சராசரி வெப்பநிலை 24°C மற்றும் ஆண்டு மழைப்பொழிவு 150 செ.மீ. ஆழமான வளமான களிமண் அல்லது களிமண் மண் நெல் சாகுபடிக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. இதற்கு ஏராளமான மலிவு உழைப்பு தேவை. இந்தியாவில் அரிசி மூன்று வழிகளில் விதைக்கப்படுகிறது:

- i) ஒளிபரப்பு,
- ii) உழுதல் அல்லது துளையிடுதல்
- iii) நடவு செய்தல்

அதிக மகசூல் தரும் வகை (HYV) விதைகளின் (CR Dhan 205, AR Dhan 306, CRR 451 முதலியன) அதிகமான பயன்பாடு காரணமாக, பல உள்நாட்டு ரகங்கள் மறைந்துவிட்டன. 2016 ஆம் ஆண்டில், முதல் 10 முன்னணி அரிசி உற்பத்தி செய்யும் மாநிலங்கள் மேற்கு வங்காளம் (இந்தியாவில் முதல்) உத்தரப் பிரதேசம், பஞ்சாப், தமிழ்நாடு, ஆந்திரப் பிரதேசம், பீகார், சத்தீஸ்கர், ஒடிசா, அசாம் மற்றும் ஹரியானா ஆகும்.

கோதுமை:

கோதுமை அரிசிக்கு அடுத்தபடியாக நாட்டின் இரண்டாவது மிக முக்கியமான உணவுப் பயிராகும். இது நாட்டின் மொத்த பரப்பளவில் 22 சதவீதத்தையும், நாட்டின் மொத்த உணவு தானிய உற்பத்தியில் 34 சதவீதத்தையும் கொண்டுள்ளது. விதைப்பு நேரத்தில் 10–15°C மற்றும் தானியங்கள் பழுக்க வைக்கும் போது 20–25°C தேவைப்படுகிறது. இந்தியாவின் கோதுமை உற்பத்தியில் 85% க்கும் அதிகமானவை உத்தரப் பிரதேசம், பஞ்சாப், ஹரியானா, ராஜஸ்தான் மற்றும் மத்தியப் பிரதேசம் ஆகிய 5 மாநிலங்களில் இருந்து வருகிறது. . இந்தப் பகுதிகளைத் தவிர, மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத்தின் சில பகுதிகளை உள்ளடக்கிய தக்காணத்தின் கருப்பு மண் பகுதியும் ஒரு முக்கிய கோதுமை உற்பத்திக்கு பங்களிக்கிறது.

சோளம்:

சோளம் நமது நாட்டின் மூன்றாவது முக்கியமான உணவுப் பயிர். இது ஆப்பிரிக்காவின் பூர்வீக தாவரமாகும். பாதகமான தட்பவெப்ப நிலைகளிலும் தாவரம் வளரும் தன்மை கொண்டது. அதன் தானியங்களில் கார்போஹைட்ரேட், புரதம், தாதுக்கள் மற்றும் வைட்டமின்கள் நிறைந்துள்ளன. எனவே, ஏழை மக்களில் பெரும் பகுதியினருக்கு இது மலிவான உணவை வழங்குகிறது. இது நாட்டின் பல பகுதிகளில் தீவனமாகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஜோவர்

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

அடிப்படையில் தீபகற்ப இந்தியாவின் ஒரு பயிர். மஹாராஷ்டிரா, கர்நாடகா மற்றும் மத்தியப் பிரதேசம் ஆகியவை ஜோவர் உற்பத்தியில் முன்னணியில் உள்ளன.

கம்பு:

கம்பு ஆப்பிரிக்காவின் பூர்வீக தாவரமாகும். இது ஏழை மக்களின் முக்கிய உணவாக அமைகிறது. அதன் தண்டுகள் கால்நடைகளுக்கு தீவனமாகவும், ஓலைகளை வெட்டவும் பயன்படுகிறது. பஜ்ரா வறண்ட பகுதியின் பயிர். உத்தரப் பிரதேசம், ஹரியானா, குஜராத் மற்றும் மகாராஷ்டிராவைத் தொடர்ந்து ராஜஸ்தான் பஜ்ரா உற்பத்தியில் முதலிடத்தில் உள்ளது.

வாற்கோதுமை:

வாற்கோதுமை நம் நாட்டின் முக்கியமான தானியங்களில் ஒன்றாகும். தவிர, ஏழைகளின் உணவாக இருப்பதால், பார்லி தண்ணீர், பீர் மற்றும் விஸ்கி தயாரிக்கப் பயன்படுகிறது. ராஜஸ்தான், மற்றும் உத்தரபிரதேசம் பார்லி உற்பத்தியில் முன்னணியில் உள்ளன.

பருப்பு வகைகள்:

பருப்புகளில் அதிக எண்ணிக்கையிலான பயிர்கள் அடங்கும், அவை பெரும்பாலும் பருப்பு வகைகள் மற்றும் காய்கறி புரதம் நிறைந்தவை. அவை மனித உணவாகவும் கால்நடைகளுக்கு உணவாகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவை வளிமண்டல நைட்ரஜனை மண்ணில் நிலைநிறுத்துகின்றன, எனவே பொதுவாக மற்ற பயிர்களுடன் சுழற்றப்படுகின்றன. பருப்பு வகைகளை அதிகம் உற்பத்தி செய்யும் நாடு இந்தியா.

பணப் பயிர்கள்:

வணிக நோக்கத்திற்காக பயிரிடப்படும் பயிர்கள் பணப்பயிர்கள் எனப்படும். இந்த பயிர்களில் கரும்பு, புகையிலை, நார் பயிர்கள் (பருத்தி, சணல் மற்றும் மேஸ்தா) மற்றும் எண்ணெய் வித்துக்கள் அடங்கும்.

கரும்பு:

இது உலகின் இரண்டாவது பெரிய உற்பத்தியாளர் ஆகும். நமது நாட்டின் இரண்டாவது பெரிய தொழில்துறை வகையைச் சேர்ந்த சர்க்கரைத் தொழிலுக்கு இந்தப் பயிர் மூலப்பொருளை வழங்குகிறது. சர்க்கரை, குர் மற்றும் கந்தசாரியை வழங்குவதைத் தவிர, இது மதுபானத் தொழிலுக்கு வெல்லப்பாகு மற்றும் காகிதத் தொழிலுக்கு பேக்லை வழங்குகிறது. உலக அளவில் சர்க்கரை உற்பத்தியில் கியூபா மற்றும் பிரேசிலுக்கு அடுத்தபடியாக இந்தியா மூன்றாவது இடத்தில் உள்ளது. மாநில அளவில், கரும்பு உற்பத்தியில் உத்தரப் பிரதேசம் முதலிடத்தில் உள்ளது, அதைத் தொடர்ந்து மகாராஷ்டிரா, கர்நாடகா, தமிழ்நாடு மற்றும் குஜராத் ஆகிய மாநிலங்கள் உள்ளன.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

பருத்தி:

பருத்தி இந்தியாவின் மிக முக்கியமான பண்ப்பயிராகும். இது இந்தியாவின் மிகப்பெரிய தொழில்துறைக்கு மூலப்பொருட்களை வழங்குகிறது. பருத்தி உற்பத்தியில் சீனாவுக்கு அடுத்தபடியாக இந்தியா இரண்டாவது இடத்தில் உள்ளது.

நாட்டின் மொத்த பரப்பளவு மற்றும் உற்பத்தியில் சுமார் 79% குஜராத், மகாராஷ்டிரா, ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் பஞ்சாப் ஆகிய நான்கு மாநிலங்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சணல்:

இது ஒரு வெப்பமண்டல நார் பயிர்கள், வண்டல் மண்ணில் நன்றாக வளரும். இது சணல் தொழிலுக்கான மூலப்பொருளை வழங்குகிறது. இது கன்னி பைகள், தரைவிரிப்புகள், ஹெஸ்ஸியன், கயிறுகள் மற்றும் சரங்கள், விரிப்புகள், ஆடைகள், தார்ப்பாய்கள், மெத்தை போன்றவற்றின் உற்பத்திக்கு பயன்படுத்தப்படுகிறது. மேற்கு வங்கம் சணல் சாகுபடி மற்றும் உற்பத்தியில் முன்னணி மாநிலமாக உள்ளது. மற்ற சணல் பயிரிடுபவர்கள் பீகார், அசாம் மற்றும் மேகாலயா.

எண்ணெய் விதைகள்:

எண்ணெய் விதைகள், இந்திய உணவில் கொழுப்பின் முதன்மையான ஆதாரமான நிலக்கடலை, ராப்சீட், கடுகு, எள், ஆளி விதை, சூரியகாந்தி, ஆமணக்கு விதை, பருத்தி விதை, நைஜர் விதை போன்ற பல பயிர்களில் இருந்து பெறப்படுகிறது. இவை எண்ணெய் மற்றும் எண்ணெய் கேக்கை வழங்குகின்றன. லூப்பிகண்டுகள், வார்னிஷ், மருந்து, வாசனை திரவியம், மெழுகுவர்த்திகள், சோப்புகள், உரம் மற்றும் கால்நடை தீவனம் தயாரித்தல். இந்தியாவின் மிகப்பெரிய எண்ணெய் வித்துக்கள் உற்பத்தி செய்யும் மாநிலம் குஜராத். நிலக்கடலை உற்பத்தியில், சீனாவுக்கு அடுத்தபடியாக உலகிலேயே இந்தியா இரண்டாவது பெரிய உற்பத்தியாளராக உள்ளது.

தோட்டப் பயிர்கள்:

ஏற்றுமதி நோக்கத்திற்காக தோட்டப் பயிர்கள் பயிரிடப்படுகின்றன. இவை மலைச் சரிவுகளில் உள்ள பெரிய எஸ்டேட்களில் பயிரிடப்படுகின்றன. தேயிலை, காபி, ரப்பர் மற்றும் மசாலா ஆகியவை இந்தியாவின் முக்கிய தோட்டப் பயிர்கள்.

தேநீர்:

தேயிலை ஒரு பசுமையான தாவரமாகும், இது முக்கியமாக வெப்பமண்டல மற்றும் மிதவெப்ப மண்டல காலநிலையில் வளரும். தேயிலை ஒரு உழைப்புத் தேவை மற்றும் ஒளி நிழலில் வேகமாக வளரும். தேயிலை செடிகளுக்கு அதிக மழை

UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

தேவை ஆனால் அதன் வேர் தண்ணீர் தேங்குவதை பொறுத்துக்கொள்ளாது. இந்தியாவில் இரண்டு முக்கிய தேயிலை வகைகள் பயிரிடப்படுகின்றன. அவர்கள்

- i) BOHEA – சீனாவில் இருந்து உருவானது
- ii) அஸ்ஸாமிகா – இந்தியாவிலிருந்து

இந்த இரண்டையும் கலந்து பல கலப்பின வகைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. உலகிலேயே சீனாவுக்கு அடுத்தபடியாக இந்தியா தேயிலை உற்பத்தியில் இரண்டாவது இடத்தில் உள்ளது. இந்தியாவில் தேயிலையை அதிகம் உற்பத்தி செய்யும் மாநிலம் அசாம். மற்ற மாநிலங்கள் தமிழ்நாடு, கேரளா மற்றும் மேற்கு வங்காளம்.

காபி பயிர்:

காபி நிழலில் வளர்க்கப்படுகிறது மற்றும் சராசரி கடல் மட்டத்திலிருந்து 1,000 முதல் 1,500 மீ உயரத்தில் திறம்பட வளரும். காபியில் இரண்டு முக்கிய வகைகள் உள்ளன. அவை அராபிகா (இந்தியாவில் அதிக தரத்தில் பயிரிடப்படுகிறது)

ரோபஸ்டா (குறைந்த தரம்):

உலக அளவில் காபி உற்பத்தியில் இந்தியா 7வது இடத்தில் உள்ளது. இந்தியாவில் காபி உற்பத்தியில் கர்நாடகம் முன்னணியில் உள்ளது. இது இந்தியாவில் 71% மற்றும் உலகில் 2.5% உற்பத்தி செய்கிறது (ஆதாரம்; காபி போர்டு ஆஃப் இந்தியா-2018)

ரப்பர்:

ரப்பர் தோட்டம் முதன்முதலில் கேரளாவில் 1902 இல் நிறுவப்பட்டது. இதற்கு வெப்பமான மற்றும் ஈரமான தட்பவெப்ப நிலைகள் தேவை (20°C க்கு மேல் வெப்பநிலை மற்றும் 300cm க்கு மேல் மழை). ரப்பரின் கீழ் உள்ள பெரும்பாலான நிலங்கள் சிறு நில உரிமையாளர்களுக்கு சொந்தமானது. தமிழ்நாடு, கேரளா, கர்நாடகா மற்றும் அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள் ஆகியவை முக்கிய ரப்பர் வளரும் பகுதிகள்.

மசாலா:

பண்டைய காலங்களிலிருந்து இந்தியா மசாலாப் பொருட்களுக்கு உலகப் புகழ் பெற்றது. இந்த மசாலாப் பொருட்கள் பெரும்பாலும் சமைத்த உணவைச் சுவைக்க அல்லது சேதப்படுத்துவதற்கும் மருந்துகள், சாயம் போன்றவற்றைத் தயாரிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மிளகு, மிளகாய், மஞ்சள், இஞ்சி, ஏலக்காய், கிராம்பு மற்றும் பாக்கு பருப்பு ஆகியவை இந்தியாவில் பயிரிடப்படும் முக்கிய மசாலாப் பொருட்களாகும். இந்தியாவில் மசாலா உற்பத்தியில் கேரளா முன்னணியில் உள்ளது.

தோட்டக்கலை பயிர்கள்:

இது பழங்கள், பூக்கள் மற்றும் காய்கறிகளின் சாகுபடியைக் குறிக்கிறது. பழங்கள் மற்றும் காய்கறிகள் மனித உணவுக்கு முக்கியமான துணைப் பொருளாகும், ஏனெனில் அவை ஆரோக்கியத்தை பராமரிக்க தேவையான தாதுக்கள், வைட்டமின்கள் மற்றும் நார்ச்சத்துக்களை வழங்குகின்றன. பழங்கள் மற்றும் காய்கறிகள் உற்பத்தியில் இந்தியா இரண்டாவது இடத்தில் உள்ளது.

கால்நடைகள்:

கால்நடை வளர்ப்பு இந்தியாவில் விவசாய முறையின் ஒருங்கிணைந்த அங்கமாகும். கால்நடைத் துறையானது அதன் பல செயல்பாட்டு வெளியீடுகள் மற்றும் சமூக-கலாச்சார பாதுகாப்பிற்கான பங்களிப்பு காரணமாக சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இது ஊட்டச்சத்து நிறைந்த உணவுப் பொருட்களை வழங்குவதன் மூலம் உணவு மற்றும் ஊட்டச்சத்து பாதுகாப்பை மேம்படுத்தவும், வருமானம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பை உருவாக்கவும் மற்றும் பயிர் தோல்விக்கு எதிராக செயல்படவும், பயிர் துணைத் துறைக்கு வரைவு சக்தி மற்றும் உர உள்ளீடுகளை வழங்கவும் உதவுகிறது.

கால்நடைகள்:

இந்தியாவில் கால்நடைகள் மக்கள் தொகையில் 37.3 சதவீதம். உலக அளவில் பிரேசிலுக்கு அடுத்தபடியாக இந்தியா இரண்டாவது பெரிய கால்நடைகளைக் கொண்டுள்ளது. இந்தியாவில் கால்நடைகளின் எண்ணிக்கை பல்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்தது. இவற்றில் அடங்கும்:

- 1) பால் இனம்
- 2) வரைவு இனம்
- 3) கலப்பு அல்லது பொது இனம்.

ஆடுகள்:

பால், இறைச்சி, தோல் மற்றும் முடி ஆகியவற்றை வழங்கும் ஏழையின் பசு ஆடு. இது நாட்டுக்கு இறைச்சிக்கான முக்கிய ஆதாரம்.

எருமைகள்:

எருமைகள் இந்தியாவிற்கு பால் விநியோகத்தின் முக்கிய ஆதாரமாக உள்ளன. உத்தரப் பிரதேசத்தில் அதிக எண்ணிக்கையிலான எருமைகள் (28.2%) உள்ளன, அதைத் தொடர்ந்து ராஜஸ்தான் (9.6%) மற்றும் ஆந்திரப் பிரதேசம் (7.9%) உள்ளன. பால், இறைச்சி மற்றும் கம்பளி உற்பத்தி 2016-17 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பின்படி, மாநில / UT கால்நடை பராமரிப்புத் துறை, உத்தரப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான் மற்றும் மத்தியப் பிரதேசம். இறைச்சியைப் பார்க்கும்போது, மகாராஷ்டிரா மற்றும் மேற்கு வங்காளத்தைத் தொடர்ந்து உத்திரப்

UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

பிரதேசம் முன்னணியில் உள்ளது. கம்பளி உற்பத்தியில் முன்னணி மாநிலம் ராஜஸ்தான், அதைத் தொடர்ந்து கர்நாடகா.

மீன்வளம்:

இந்தியாவில் மீன்வளம் என்பது ஒரு மிக முக்கியமான பொருளாதார நடவடிக்கை மற்றும் பல்வேறு வளங்கள் மற்றும் ஆற்றல்களுடன் கூடிய செழிப்பான துறையாகும். இந்தியாவில் மீன்பிடித்தல் அதன் கடலோர மாநிலங்களில் ஒரு முக்கிய தொழிலாக உள்ளது, 14 மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள் வேலை செய்கிறார்கள். இது உலகின் மீன் உற்பத்தியில் சுமார் 3 சதவீதத்தை உற்பத்தி செய்கிறது மற்றும் சீனாவிற்கு அடுத்தபடியாக உலகில் மீன் உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளில் இரண்டாவது இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. இது உணவு விநியோகத்தை அதிகரிக்கவும், வேலைவாய்ப்பை உருவாக்கவும், ஊட்டச்சத்து அளவை உயர்த்தவும் மற்றும் மதிப்புமிக்க அந்நிய செலாவணியை ஈட்டவும் உதவுகிறது. இந்தியாவில், மீன்பிடித்தல் இரண்டு வகைகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது:

அவை:

1. கடல் அல்லது கடல் மீன்வளம்
2. உள்நாட்டு அல்லது நன்னீர் மீன்வளம்

கடல் அல்லது கடல் மீன்வளம்:

இது முக்கியமாக கண்ட அலமாரிகளில் கடலோர, கடற்கரை மற்றும் ஆழ்கடல் மீன்வளத்தை உள்ளடக்கியது. இந்தியாவில் கடல் மீன் உற்பத்தியில் கேரளா முன்னணியில் உள்ளது.

உள்நாட்டு அல்லது நன்னீர் மீன்வளம்:

ஆறுகள், ஏரிகள், கால்வாய்கள், நீர்த்தேக்கங்கள், குளங்கள், தொட்டிகள் போன்றவை நன்னீர் நன்னீர் மீன்வளத்தின் ஆதாரங்கள். நாட்டின் மொத்த மீன் உற்பத்தியில் சுமார் 50 சதவீதம் உள்நாட்டு மீன்வளத்திலிருந்து வருகிறது மற்றும் ஆந்திரப் பிரதேசம் இந்தியாவின் முன்னணி உற்பத்தியாளராக உள்ளது. இந்தியாவில், மீனவர்களால் பிடிக்கப்படும் முக்கியமான மீன் வகைகள் பூனை மீன், மத்தி, கானாங்கெளுத்தி, பெர்ச்ஸ், ஈல்ஸ், முள்ளெலி போன்றவை. .

இந்தியாவில் விவசாயிகள் எதிர்கொள்ளும் முக்கிய பிரச்சனைகள் சிறிய மற்றும் துண்டு துண்டான நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் இந்தியாவில் மக்கள் தொகை அதிகம் உள்ள மற்றும் அதிக பயிரிடப்படும் மாநிலங்களில் சிறிய மற்றும் துண்டு துண்டான உரிமையாளர்களின் பிரச்சனை மிகவும் தீவிரமானது.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

உள்ளீடுகளின் அதிக செலவுகள்:

நல்ல தரமான விதைகள் அதிக விலை காரணமாக பல சிறு மற்றும் குறு விவசாயிகளுக்கு கைக்கு எட்டவில்லை.

மலட்டு மண்:

இந்திய மண் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகப் பயிர்களை வளர்ப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இது குறைந்த உற்பத்தித்திறனை விளைவிப்பதன் மூலம் மண்ணின் குறைவு மற்றும் சோர்வுக்கு வழிவகுத்தது.

நீர்ப்பாசனம் பற்றாக்குறை:

பயிரிடப்பட்ட நிலப்பரப்பில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மட்டுமே பாசனப் பரப்பின் கீழ் வருகிறது. விவசாயத்தை நம்பகத்தன்மை கொண்டதாக மாற்ற, பாசன வசதியை மேம்படுத்த வேண்டும்.

இயந்திரமயமாக்கல் குறைபாடு:

நாட்டின் சில பகுதிகளில் விவசாயத்தில் பெரிய அளவிலான இயந்திரமயமாக்கல் இருந்தபோதிலும், பெரிய பகுதிகளில் பெரும்பாலான விவசாய நடவடிக்கைகள் எளிய மற்றும் வழக்கமான கருவிகளைப் பயன்படுத்தி மனித கைகளால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

மண்ணரிப்பு:

வளமான நிலத்தின் பெரும் பகுதிகள் காற்று மற்றும் நீரினால் மண் அரிப்பால் பாதிக்கப்படுகின்றன.

விவசாய சந்தைப்படுத்தல்:

சரியான சந்தைப்படுத்தல் வசதி இல்லாததால், விவசாயிகள் குறைந்த விலைக்கு விற்கப்படும் தங்கள் பண்ணை விளைபொருட்களை அப்புறப்படுத்த உள்ளூர் வியாபாரிகள் மற்றும் இடைத்தரகர்களை நம்பியிருக்க வேண்டியுள்ளது. மேலும், விவசாய விளைபொருட்களின் விலையிலும் ஏற்ற இறக்கம் உள்ளது.

போதிய சேமிப்பு வசதிகள் இல்லை:

கிராமப்புறங்களில் சேமிப்பு வசதிகள் முற்றிலும் இல்லை அல்லது முற்றிலும் போதுமானதாக இல்லை. இத்தகைய நிலைமைகளின் கீழ், விவசாயிகள் தங்கள் விளைபொருட்களை அறுவடை செய்தவுடன் சந்தையின் நிலைமையைப் பொருட்படுத்தாமல் உடனடியாக விற்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளனர்.

போதிய போக்குவரத்து:

இந்திய விவசாயத்தின் முக்கிய குறைபாடுகளில் ஒன்று மலிவான மற்றும் திறமையான போக்குவரத்து வழிமுறைகள் இல்லாதது.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - III - GEOGRAPHY OF INDIA

மூலதனப் பற்றாக்குறை:

விவசாயம் ஒரு முக்கியமான தொழிலாகும், இதற்கு அதிக மூலதனம் தேவைப்படுகிறது. மேம்பட்ட பண்ணை இயந்திரங்கள் மற்றும் உபகரணங்களை வாங்குவதில் மூலதனத்தின் பங்கு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

